

ninger om, hvordan han opfattede Ægteskabet, at det ikke gælder for Ægtefællerne om bestandig at kræve, men ogsaa at ofre. Deri kan jeg give det ærede Medlem ganske Ret, og i lykkelige Ægteskaber er Ægtefællerne vel ogsaa gensidig mere opfyldte af Tanken om at ofre sig for hinanden end af Tanken om at kræve af hinanden. Men saa maa vi heller ikke opretholde en Retstilstand, hvorefter den ene Ægtefælle, nemlig Manden, har Ret til at kræve alt, og den anden Ægtefælle, Hustruen, har retlig Pligt til at ofre alt; det er den Retstilstand, vi har nu. Det glædede mig meget, at det ærede 2det tingvalgte Medlem saa uforbeholdent erkendte, at denne Retstilstand, ikke er heldig, men at man tværtimod maa ønske den ændret, saaledes at Ægtefællerne kan blive retlig jævnbyrdige, saa vil de sikkert ogsaa i endnu højere Grad end hidtil være opfyldte af Tanken om at ofre sig for hinanden.

Udover de Spørgsmaal, jeg allerede har haft Lejlighed til at omtale, tror jeg ikke det ærede 2det tingvalgte Medlem fremkom med andre Indvendinger end dem, han fremførte mod § 190, som foreskriver, at den i § 7 i Lov om Haandværks- og Fabrikdrift af 29. December 1857 hjemlede Adgang til Næringsdrift skal tilkomme alle Kvinder, ogsaa gifte. Jeg forstod det ærede Medlem saaledes, at han egentlig ikke havde nogen Indvending at gøre imod, at gifte Kvinder ligesom ugifte og fraskilte Kvinder og gifte Mænd fik Ret til Næringsadkomst, men at han blot gjorde opmærksom paa, at de Regler, som foreskriver, at en Mand ikke maa forene visse Næringsadkomster, ogsaa burde tilføjes her, saaledes at ikke Mand og Hustru sammen kan forbinde de Næringsadkomster, som er forbudt forbundne. Jeg synes, det er en meget rigtig Bemærkning, og jeg kan meget vel forhandle om, at vi føjer en saadan Bestemmelse til § 190, thi hvis den Betragtning er rigtig fra Lovgiverens Side — hvad der er noget tvivlsomt — at en enkelt Person, det være sig Mand eller Kvinde, ikke maa forene flere Næringsadkomster, tror jeg ogsaa, det er rigtigt, at Mand og Hustru ikke bør kunne forene disse Næringsadkomster, thi de vil vel nok kunne betragtes, ernæringsmæssigt set, som een Person. I hvert Fald er det noget, der kan være Genstand for nærmere Overvejelse, og jeg er meget villig til at forhandle derom.

Det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) rejste Spørgsmaalet om, hvad

Forlovelse er, og sagde mange muntre Ting om at „gaa med hinanden“, om det Resultat, at man blev til 3, skønt man begyndte som 2 paa Spadsereturen. Saadan en Gangart kan neppe kaldes en Forlovelse; til en Forlovelse i den Forstand, hvori den omtales i Lovforslaget, maa vel høre, at de paagældende Personer har lagt for Dagen, at de agter at indgaa Ægteskab med hinanden, og at dette er bekendt for deres Omgangskreds. Om saadanne Forhold kan faa de retlige Følger, som er foreskrevne i § 2, kan være nogen Tvivl underkastet, men jeg maa dog gøre opmærksom paa, at § 2 foreskriver, at Barnet skal være Frugten af den Forbindelse, som bestaar mellem de forlovede. Jeg maa forstaa dette saaledes, at han, den forlovede, skal virkelig være Fader til Barnet. Man maa jo huske paa, at allerede paa Homers Tid var man klar over, at det vel altid er noget usikkert, hvem der er Fader til et Barn. Telemachos bliver en Gang spurgt, om Kong Odysseus er hans Fader, og han siger da: Min Moder siger det, men jeg ved det jo ikke, thi ingen kender sin egen Fader. Det er ikke alene et Forhold, som er et faktisk Forhold, men som man ogsaa maa tage retligt i Betragtning. Og naar en Mandsperson udlægges som Barnefader, er det ikke dermed retligt konstateret, at han er Fader til Barnet, men der er Mulighed for, at han er det. Denne almindelige Mulighed for at være Fader til et Barn, som kan gøre en Mand retligt forpligtet til at svare Bidrag — det, vi kalder Alimentationsbidrag — til Barnet, vil efter min Mening ikke være tilstrækkelig efter § 2 til at medføre, at Barnet bliver arveberettiget efter Faderen paa samme Maade som et Ægtebarn, selv om vedkommende Mandsperson har været forlovet med den Kvinde, som har født Barnet. Der staar i § 2, 3die Stykke, disse Ord: „Det Barn, som er Frugten af en saadan Forbindelse, skal være arveberettiget efter Faderen paa samme Maade som et Ægtebarn“. Barnet skal altsaa virkelig være Frugten af en Forbindelse mellem de to forlovede. Det vil sige: der maa være skabt saa megen Sikkerhed, som der overhovedet kan tilvejebringes efter menneskelige Forhold, for, at den forlovede Mandsperson virkelig er Fader til det paagældende Barn, hans egen Erkendelse deraf eller noget lignende. Men dernæst skal Forholdet ogsaa, for at de særlige Rettigheder, som omtales i § 2, kan indtræde, være det, at det er Manden, der